

Но понеже тий сж създадени въ языкъ ть да показватъ на сжществителни тѣ едно какво да е тѣхно качество или опредѣление, та, като се приложитъ при тѣхъ, щатъ не щатъ, споредъ свойство то на языкъ ть, треба да се съгласитъ съ тѣхний тѣ родъ и число: ако сжществително то е мъжскій родъ, то и прилагателно то, което се прилага при него, приема неговъ тѣ родъ; ако сжществително то е ед. число, то и прилагателно то въ сжщо то число.

И тѣй: *прилагателно то име се съгласява по родъ и число съ сжществително то при което се прилага.*

Окончание.

§ 77. — Окончание то е едно свойство на прилагателно то име, по което то се дѣли на два вида: *пълно и усѣчено*. Пълно то и усѣчено то служатъ при прилагателни отъ мъжскій родъ; а въ женскій и средний родъ работи само усѣчено то окончание. Старо-българскій тѣ языкъ е ималъ въ употребу и пълно то и усѣчено то окончание, нъ въ днешний тѣ, както въ говоримий тѣ, така и въ писменний тѣ нашъ языкъ, ний имаме и двѣ тѣ само за мъжскій тѣ родъ, а за други тѣ два, женскій и средний, се е задръжало само усѣчено то. Понеже въ най-новото наше днешно правописание се исхвърлихъ вече букви тѣ *ы* и *і*, то не остава освѣнъ да пишемъ пълното окончание съ *ий*, а усѣченото — съ *ъ* и *ь* (м. родъ). Съ *ъ* се пишеть усѣчено всички прилагателни, които праветь женскій тѣ ед. родъ на *а*, а които имать сжщій тѣ родъ на *я* приематъ *ь*. За примѣръ, прилагателно то